

Alena Vršanská (Kožená)

30. 6. 1990 narozena v Pardubicích

2010–2013 PdF.UP Olomouc, jednooborová výtvarná tvorba s pedagogickým zaměřením

Kolektivní výstavy od roku 2010, samostatné od roku 2016

Od roku 2013 lektorka výtvarných kroužků pro děti i dospělé

2013–2016 AVU Praha, Ateliér grafiky I., profesor Jiří Lindovský

2016–2019 AVU Praha, Ateliér grafiky I., docent Dalibor Smutný

Od roku 2016 spolupráce se studiem Jaradesing

2017 ateliérová cena za celoroční práci

2018 cena za serigrafii na Grafice roku 2017

alena.kozena@seznam.cz

www.alenakozena.webnode.cz

www.galerie-sumperk.cz

Glendalough, Irsko, tuš na folii, 2017, 105 x 147 cm

ALENA VRŠANSKÁ

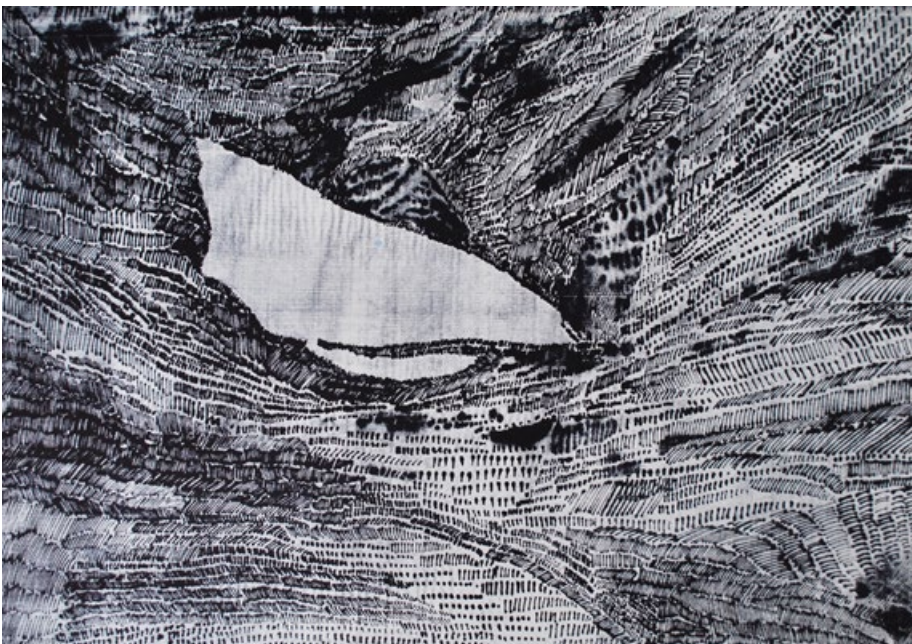
KRAJINOU BEZ KONCE

5. 2. – 1. 3. 2020

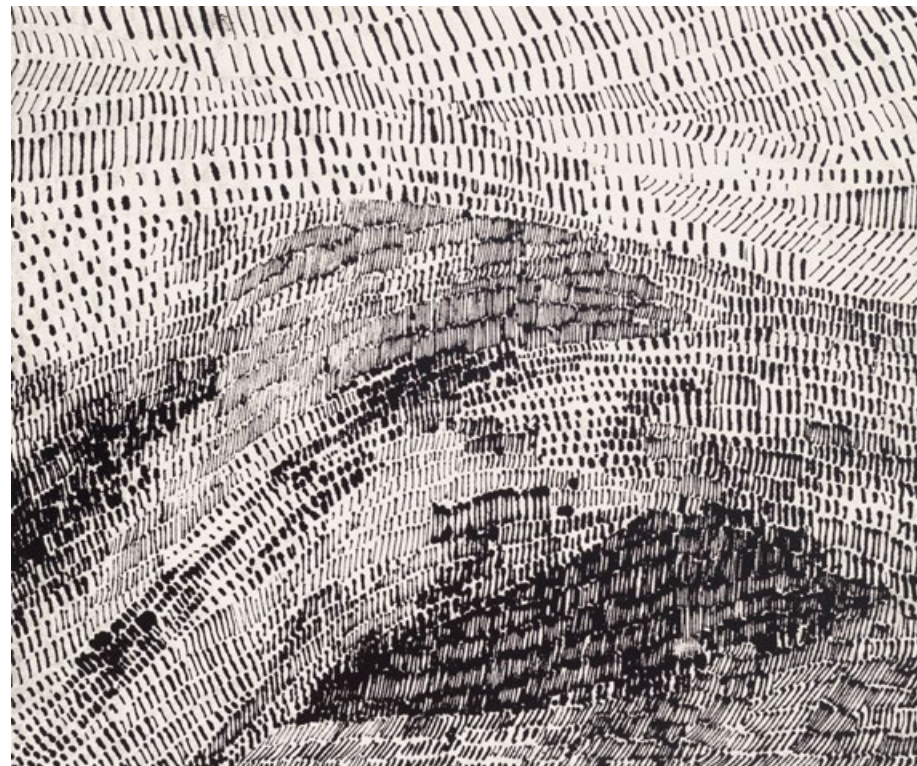
GALERIE JIŘÍHO JÍLKA, SADY 1. MÁJE, ŠUMPERK
ZAHÁJENÍ VE STŘEDU 5. ÚNORA V 18.00 HODIN
OTEVŘENO DENNĚ OD 13.00 DO 18.00 HODIN
NA ZAZVONĚNÍ V RECEPCI PENZIONU G

**S PODPOROU MĚSTA ŠUMPERKA, OLOMOUCKÉHO KRAJE
A DARU PROFESORA VIKTORA DOSTALA**

ŠUMPERK **suez** **ŠPVS** **Olomoucký kraj**

Jezero, 2016, sitotisk, 70 x 100 cm

Dětenský, 2016, sitotisk, 26,5 x 32 cm

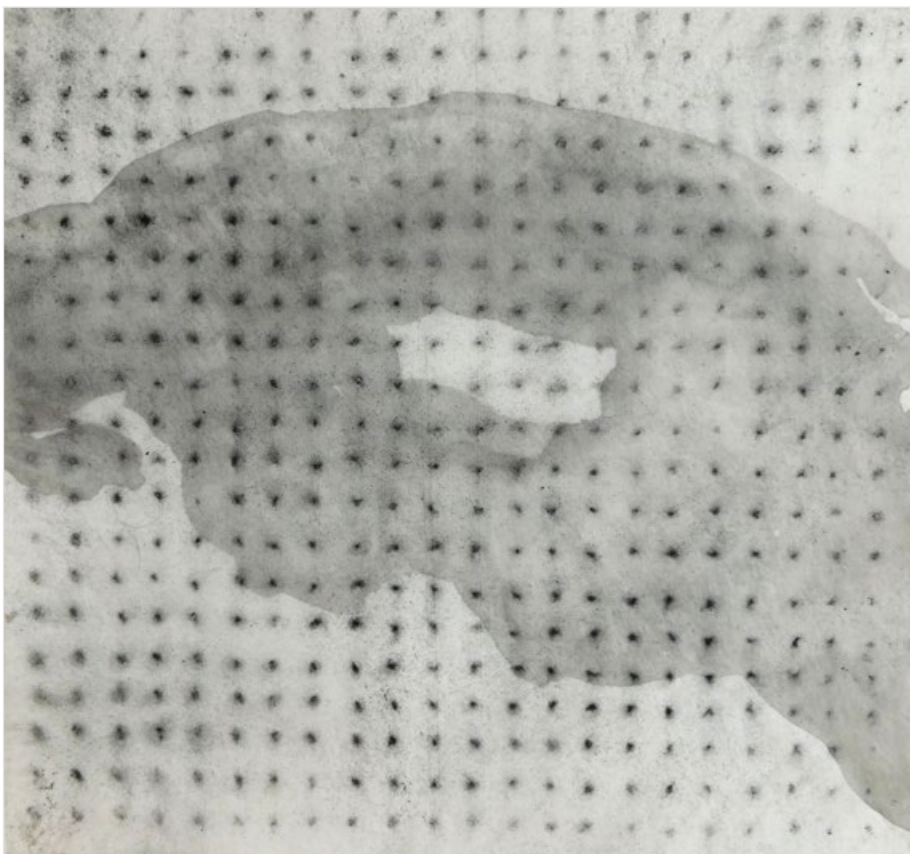

Old Kenmare Road, Irsko, detail, 2019, tuš na folii, 105 x 433 cm

*V očích vážky
se zrcadlí
vzdálené hory*

(Boží člověk Issa)

(Pár much a já, Malý výběr z japonských haiku, Dharma Gaia, Praha, 1996)

Bez názvu, 2016, tuš, grafit, papír, 21 x 23 cm

*V horách se dívám na hory
za deště poslouchám déšť
včera mi bylo dobře
a zítra bude taky*

(Piják a poutník Santóka)

Bez názvu, 2016, tuš, grafit, papír, 21 x 23 cm

*Ať je radost
nebo smutek
tráva roste*

(Piják a poutník Santóka)

Alena Vršanská, v galerii v průběhu minulých pěti let nejmladší v řadě přítelkyně ze studií, je loňskou absolventkou grafické školy Jiřího Lindovského a Dalibora Smutného na pražské Akademii. Před rokem tu vystavila vzdušné tisky a kresby pod názvem Finis Terrae Eva Vápenková a už v létě 2015 návštěvníky galerie zvala do hlubiny lesa Lenka Falušiová. Každá z nich je jinak vyhraněná a o to skvěleji se spolu doplňují. Nesledují vratké cíle proměnlivých proudů doby, příroda je jim daleko významnějším zdrojem a celá lidská civilizace čímsi od ní odvozeným. Je knihou knih a věčně obrozujícím pramenem všeho poznání, s ní si vystačí a žádná z nich ani nechce být svou výpovědí společensky zaměřená.

S Lenkou se Alena setkává v přesnosti kresby až fotografické. Ve skutečnosti krajiny niterně vstřebané a teprve tak doma znovu utvářené panenské přírody bez lidí, u ní narušené snad stopou vyšlapaných stezek, linií ohrady nebo chaty ztracené v ní. I Lenka se v ní raději vyhne lidem, sama bloumá lesem a domů nespěchá... a jestli Eva vymezuje „konec světa“ dotykem země s mořem, pak Alena hledá svou zvlněnou tkáň horských plání živé krajiny bez konce a někdy jen výsek s jezerní vodou. Oproti Evinu jihu nachází ji i kdesi na severnější výspě Irské země. Přírodu tká z krátkých čar a uzlových bodů prostoupených světlem. Hněte ji z nich a nechává růst. Je v souladu s ní a s kresbou splývá. Zřetelně u drobných tisků a viděno zblízka i u rozměrných kreseb vybaví se nervní síť Johnových suchých jehel nebo i rytmicky členěných leptů Marie Blabolilové.

Jako obě předchozí vystavující, je tak i Alena v letitém programu galerie doma. Řadí se k jeho zásadní linii a potvrzuje tak trvalou vzájemnost pevné vazby generací od nejstarších po nejmladší. Připomíná i nenahraditelnou hodnotu přírody a v tom duchu jsou všechny tři zmíněné kreslířky třeba i bezděčně, ale tím ryzeji v nejlepším smyslu angažované a navzdory všem novým mediím výsostně aktuální. Nic nevysvětlují, vše jasně vypoví jenom svým obrazem

Miroslav Koval

Irská zem, 2017, tuš na folii, 84 x 105 cm

Zajímá mě krajina bez horizontu, začátku a konce. Krajinné struktury a rytmus povrchu země. Obraz krajiny se proměňuje především tím, co v krajině hledám. Proto se i mé kresby mění podle toho, co je pro mě zrovna důležité. Prochodit a prožít si nějaké místo je pro mě zásadní. Dává mi to možnost krajinu lépe poznat a následně v klidu mého domova zpracovat a „přetavit“.
Tak jako se krajina skládá z různých malých částí, tak i mé kresby se skládají z drobných tahů. Krajina – kresba pak už nemusí mít začátek, konec nebo horizont. Ale ani přesto by neměla ztrácet kontakt s reálnou podobou krajiny. Proto zakládám svou práci na skutečné krajině a zkušenosti s ní.

Alena Vršanská